

Arrest

nr. 205 353 van 15 juni 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XI, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 22 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. QUAIRIAT, loco advocaat B. SOENEN, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 2 september 2015 een verzoek tot internationale bescherming in. Zijn broers A. en B. dienen respectievelijk op 30 juli 2015 en 11 augustus 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 29 februari 2016 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Verzoeker wordt door het CGVS gehoord op 8 april 2016.

1.3. Op 14 april 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soennitische moslim te zijn van Arabische origine. Volgens uw verklaringen werd u in 1982 in Koeweit geboren, als zoon van staatloze nomaden ginds. Naar aanleiding van de oorlog tussen Koeweit en Irak zou uw familie echter de kans gehad hebben om de Iraakse nationaliteit te verkrijgen. Om die reden verhuisde u met de hele familie in 1992 van Koeweit naar Irak, meer bepaald naar al Nassiriyah in de provincie Thi Qar. Jullie gingen daar wonen, omdat de broer van uw moeder daar toen al woonde. Na enkele jaren zouden jullie naar de stad Kerbala in de gelijknamige provincie verhuisd zijn, omdat er meer arbeidsmogelijkheden waren. In Kerbala zouden jullie tot 2010 in de wijk al Nasir en vervolgens tot jullie vertrek in de aangrenzende wijk al Fares woonden.

Uw persoonlijke problemen zouden begonnen zijn na het fatwa van Ayatollah Sistani in juni 2014, waarbij hij elke familie oproep om een aantal zonen te laten inlijven voor de strijd tegen Daesh. In uw regio was het Faikal Badr die uw familie opzocht met deze eis. Uw familie weigerde echter, waarop Faikal Badr van jullie oudste broer B. N. S. A. B. (...) (O.V. 8.104.986) 30.000 Amerikaanse dollar eiste als afkoopsom. Deze eis kwam er eind juni – begin juli 2015. Ongeveer een week nadat uw broer B. (...) weigerde op hun eis in te gaan, ontvoerden ze zijn zoontje A. (...). In juli 2015 informeerde een stamlid jullie dat het lichaam van A. (...) in een ziekenhuis in Bagdad lag.

Na de begrafenis van A. (...) werd uw broer opnieuw persoonlijk aangesproken door Failak Badr met dezelfde eis voor 30 000 dollar. Toen hij weer weigerde, dreigden ze dat jullie broer A. (...) hetzelfde lot beschoren zou zijn als jullie neefje A. (...). B. (...) lichtte meteen de familie in. Aan jullie broer A. N. S. A. B. (...) (O.V. 8.098.583) gaf hij de raad om het land meteen te ontvluchten, hetgeen deze ook deed op 27 juni 2015. Zelf bleef B. (...) nog enige tijd in Kerbala om zijn handelszaken te verkopen. Vervolgens verliet hij eveneens per vliegtuig het land in het gezelschap van een neef langs vaderszijde op 20 juli 2015. U besloot op 8 augustus 2015 om uw broers hun voorbeeld te volgen. U nam het vliegtuig naar Turkije en reisde vandaar op illegale wijze door naar België, waar u op 2 september 2015 asiel aanvraag. Uw broers A. (...) en B. (...) hadden u dit al voorgedaan op respectievelijk 30 juli en 11 augustus 2015.

Uw broer M. (...) bleef in Irak achter om voor de achtergebleven vrouwen en kinderen te zorgen. Het was de bedoeling dat hij daar een veiliger verblijfsalternatief voor hen zou zoeken. In oktober of november 2015 raakte hij echter gedeeltelijk verlamd na een auto-ongeluk dat werd veroorzaakt werd door bovenvermelde buurjongens die deel uitmaakten van Failak Badr. Daarop zou uw broer B. (...) op 17 november 2015 vrijwillig afstand doen van zijn asielaanvraag in België, om met de hulp van het IOM naar Irak terug te keren. Daar zou hij alle familieleden verzameld hebben, en met hen naar Turkije gereisd zijn waar ze momenteel nog steeds zouden verblijven.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw originele identiteitskaart (afgeleverd te Kerbala op 04/10/2010), uw originele paspoort (afgeleverd te Kerbala en geldig van 14/03/2013 tot 12/03/2021), uw originele nationaliteitsbewijs; een kopie van uw geboorteakte in Koeweit; uw originele woonstkaart; kopies van de woonstkaarten op naam van uw vader en broer Badr; en een kopie van de overlijdensakte van uw neefje A. (...).

B. Motivering

Na grondig onderzoek stel ik vast dat u onvoldoende gegevens of elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er werd immers vastgesteld dat u (1) geen duidelijk zicht bood mbt de geloofstrekking waartoe u zou behoren, noch aangaande uw recente verblijfplaats(en) in Irak; (2) dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw beweerde vrees als soenniet extra gevisieerd te worden door de sjiitische groepering Failak Badr in het overwegend sjiitische Kerbala; en (3) dat uw verklaringen omtrent de door u aangehaalde problemen in Kerbala in 2015 dermate inconsistent zijn met die van uw broers B. en A. (...), dat hieraan evenmin enig geloof gehecht kan worden.

Vooreerst dient vermeld te worden dat op een asielzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze de nood aan bescherming kan beoordelen. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Dit werd u trouwens ook zo aangegeven in het begin van uw gehoor voor het Commissariaat-generaal. Uit het geheel van uw verklaringen en de stukken in uw administratief dossier blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Uit wat volgt, blijkt immers dat u geen duidelijk zicht bood mbt de geloofstrekking waartoe u zou behoren, noch aangaande uw recente verblijfplaats(en) in Irak. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat u vooreerst uw soennitische geloof geenszins aannemelijk heeft weten maken. Dit om de volgende redenen.

Zo zijn er om te beginnen de tegenstrijdige verklaringen van uzelf en uw broers omtrent de geboorteplaatsen van uw ouders. Zo situeert u die, net als voor uzelf, in Koeweit. Uw beide broers, B. (...) en A. (...), daarentegen verklaarden op de DVZ dat jullie ouders in Nassiriyah (provincie Thi Qar, Zuid-Irak) geboren zouden zijn (CGVS 08/04/2016, 3). Dit zou trouwens stroken met uw verklaring dat de al Badri stam het sterkst vertegenwoordigd is in Irak, en meer bepaald in de provincie al Nassiriyah (CGVS 08/04/2016, 3). U brengt hier tegenin dat B. (...) het misschien niet weet (CGVS 08/04/2016, 3). Het lijkt echter weinig waarschijnlijk dat u hier als enige van het gezin op de hoogte geweest zou zijn. Daarbij komt nog dat op uw Iraaks nationaliteitsbewijs als geboorteplaatsen voor uw vader en moeder respectievelijk al Nassiriyah en Batha (een plaats gelegen in Nassiriyah) genoteerd staan. Indien de Iraakse autoriteiten dit effectief gewijzigd zouden hebben (van Koeweit naar Irak) zoals u beweert, dan kan immers de vraag gesteld worden waarom ze zich bij uw moeder de moeite getroost zouden hebben om enkel bij haar een specifiek andere geboorteplaats in Nassiriyah op te geven (CGVS 08/04/2016, 15).

Een bijkomende indicatie dat u geen eerlijk zicht geeft aangaande de herkomst van uw ouders is de vaststelling dat de broer van uw moeder in 1992 al zeer lang in Nassiriyah woonde. Dit verklaart u zelf, meer bepaald als reden waarom jullie in dat jaar besloten om zich ginds en niet elders in Irak te vestigen. Wanneer op dit onderwerp verder ingegaan wordt door de dossierbehandelaar valt namelijk op dat u ontwijkend antwoorden begint te geven. Op de eenvoudige vraag bijvoorbeeld of die oom ook in Nassiriyah geboren werd wenst u, na even twifelen, geen antwoord meer te geven. Dit omdat u vreest een 'verkeerd antwoord' te zullen geven (CGVS 08/04/2016, 4). De vaststelling dat u over een dermate eenvoudige vraag als de herkomst van uw naaste familieleden amper informatie kunt/wilt geven, creëert dan ook de indruk dat u het Commissariaat-generaal geen duidelijk zicht wenst te geven op de precieze herkomstgeschiedenis van uw familie.

Verder blijkt uit uw verklaringen dat de al-Badri stam waartoe u zou behoren een gemengde (soennitisch – sjiitische) stam is (CGVS 08/04/2016, 2). Zo zou uw moeder, die eveneens tot de al Badri stam behoort, bijvoorbeeld sjiit zijn (CGVS 08/04/2016, 10). U voegt daar nog aan toe dat deze stam voornamelijk in Irak voorkomt, meer bepaald in de provincie Nassiriyah (CGVS 08/04/2016, 2-3). Tegen deze achtergrond, met name het gemengde sektarische karakter van uw stam met een belangrijke herkomstbasis in Zuid-Irak, rijzen er bovendien ernstige vragen omtrent uw bewering dat u persoonlijk tot de soennitische - en dus uitdrukkelijk niet tot de sjiitische - stroming behoort.

Er zijn immers een paar indicaties die deze verklaring op de helling plaatsen. Zo is er de vaststelling dat uw moeder, die eveneens tot de al Badri stam behoort, bijvoorbeeld sjiit zou zijn (CGVS 08/04/2016, 10), en dat u en uw broers hieromtrent geen consistente verklaringen aflegden op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Terwijl uzelf en A. (...) zich respectievelijk op 29 februari 2016 en 9 november 2015 als soenniet lieten registreren, liet jullie oudere broer B. (...) op 29 februari 2016 optekenen dat hij het sjiitische geloof aanhangt. Bijgevolg roept hij ook in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal geen vrees op vervolging in omwille van zijn behoren tot de soennitische geloofsstrekking, maar wel 'omwille van zijn rijkdom' (Vragenlijst CGVS B. (...) d.d. 13/11/2015, vraag n° 5). De vraag kan dan ook gesteld worden of het werkelijk enkel en alleen op toeval berust dat net B. (...), amper vier dagen na het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, de beslissing nam om zich vrijwillig uit de asielprocedure terug te trekken en met financiële steun van het IOM (Internationale Organisatie voor Migratie) naar Irak, meer bepaald via de luchthaven van Najaf (Zuid-Irak), terug te keren.

Gelet op dit alles, uw eigen verklaringen dat u tot een gemengde stam behoort met een vaste basis in Nassiriyah, uw moeder sjiitische zou zijn, en u en uw broers elkaar tegenspreken mbt de geloofsstrekking die jullie zouden aanhangen, hebt u het Commissariaat-generaal niet weten overtuigen dat u tot de soennitische stroming zou behoren.

Dit terzijde blijft er na uw interview op het Commissariaat-generaal ook zeer veel onduidelijkheid over uw opeenvolgende, en vooral uw meeste recente woonplaats, in Irak.

Het valt namelijk op dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken relatief goed de jaartallen (ongeveer) kon aangeven waarin u telkens verhuisd zou zijn. Zo verklaarde u omstreeks 1997 van Nassiriyah naar Kerbala verhuisd zijn, tot ongeveer 2010 in Hay al Nasir te hebben gewoond, en vervolgens tot aan uw vertrek in Hay al Fares, Kerbala verbleven te hebben. Op het Commissariaat-generaal kon u plots echter geen jaartallen meer geven, zelfs niet bij benadering. U wijt dit aan het feit dat Arabieren geen belang hechten aan data. De vraag kan echter gesteld worden waarom u de verhuisjaren op de Dienst Vreemdelingenzaken dan wel min of meer kon noemen. Zo kunt u zelfs niet meer bij benadering vertellen in welk jaar u in Kerbala van de wijk al Nasir naar de wijk al Fares zou verhuisd zijn (CGVS 08/04/2016, 5). Gevraagd hoelang u vervolgens in de wijk al Fares gewoond zou gewoond hebben, wilde u eerst opnieuw niet antwoorden uit schrik dat u niet hetzelfde zou antwoorden als op de Dienst Vreemdelingenzaken. Uiteindelijk gokte u dan maar op 15 jaar. Ondanks uw desinteresse in politiek kunt u echter wel verduidelijken dat Al-Maliki premier was (2006-2014) op het moment dat u van al Nasir naar al Fares wijk zou verhuisd zijn (CGVS 08/04/2016, 6). Wat er ook van zij, uw gok brengt ons bij hetzelfde jaartal dat u gaf op de Dienst Vreemdelingenzaken, hetgeen zou betekenen dat u omstreeks 2010 van al Nasir naar de al Fares wijk zou verhuisd zijn.

Behalve uw vage verklaringen zorgen ook de door u neergelegde documenten voor meer verwarring dan voor meer verduidelijking in dit verband. U verklaarde namelijk dat uw familie in Kerbala steeds in hetzelfde huis woonde, gezien de traditie dat de zoon ook na zijn huwelijk bij de familie in blijft wonen. Na het huwelijk van uzelf, M. (...) en B. (...) zou het huis in al Nasir wijk echter te klein geworden zijn, waardoor jullie naar een grotere woning in al Fares wijk verhuisden (CGVS 08/04/2016, 5). De drie woonstkaarten die u neerlegt op naam van uzelf, uw vader en uw broer B. (...) staven deze verklaring echter niet.

De originele woonstkaart die u neerlegt zou immers de laatste zijn die u in uw bezit heeft gehad. Deze blijkt evenwel afgeleverd te zijn begin 2010 voor een adres in de al Nasir wijk. Op de vraag waarom u geen woonstkaart heeft op uw laatst beweerde adres in al Fares wijk, verklaart u uw woonstkaart na uw verhuis naar al Fares wijk niet aangepast te hebben. Dit zou niet nodig geweest zijn, aangezien beide wijken naast elkaar liggen (CGVS 08/04/2016, 15). Er kunnen echter een paar bedenkingen gemaakt worden bij dit document. Zo is het opvallend dat u pas in 2010 een woonstkaart voor de al Nasir wijk verkregen zou hebben, terwijl u daar toen al bijna 15 jaar gewoond zou hebben, waarvan 7 jaar gehuwd en bijgevolg als zelfstandig gezinshoofd. Bovendien is 2010 ook net het jaar waarin u net van al Nasir naar al Fares wijk verhuisd zou zijn. Nog bevreedender wordt het echter wanneer we er ook de kopieën van de woonstkaarten van uw vader en broer Badr bijnemen. Hoewel u verklaarde dat u steeds, ook met uw eigen gezin, bij uw ouders gewoond zou hebben, blijkt dit niet uit deze documenten. Op basis daarvan blijkt immers dat uw vader al sinds 2005 in de al Fares wijk zou wonen, terwijl Badr zich pas in 2007 in de al Nasir wijk liet registreren. Uw uitleg dat uw vader meer tijd had om het te laten aanpassen, houdt geen steek aangezien u beweerde dat uw familie pas omstreeks 2010 naar de al

Fares wijk verhuisd zou zijn. In 2005 zou uw vader dan ook in het bezit geweest moeten zijn van een woonstkaart met het adres op al Nasir, en nog niet in al Fares wijk.

Naast het feit dat u geen enkel begin van bewijs neerlegt om aan te tonen dat u tot aan uw vertrek in 2015 met uw hele familie in Kerbala, meer bepaald in de wijk al Fares, zou gewoond hebben, blijkt uit uw verklaringen ook nog dat u, ondanks uw domiciliëring in Kerbala, verschillende jaren in Basra zou gewoond en gewerkt hebben, meer bepaald van 2008/2009 tot midden 2013 – iets wat u op de Dienst Vreemdelingenzaken bovendien naliet te vermelden. U zou deze keuze gemaakt hebben, omdat u er zich 'vrijer' voelde dan in Kerbala. Om diezelfde reden verklaart u ook regelmatig naar Bagdad gegaan te zijn, waar u nachtclubs bezocht (CGVS 08/04/2016, 11). Dit getuigt van een opvallende mobiliteit die u genoot in Irak, en de mogelijkheid waarover u blijkbaar beschikt om u op verschillende plaatsen te vestigen. Uit uw verklaringen bleek overigens dat uw stam ook vertegenwoordigd is in de stad Bagdad. Zo zou het lichaam van uw neefje Ahmed immers gevonden zijn door een stamlid die in Bagdad woont en werkt (CGVS 08/04/2015, 20).

In dit verband dient nog opgemerkt worden dat er ook vragen rijzen omtrent uw activiteiten in Irak doorheen de jaren, vooral gedurende de meest recente periode. Zo zou u bij de val van het regime van Saddam Hussein (2003) in Kerbala gewoond hebben. Gevraagd naar uw activiteiten in dat bewuste jaar, verklaart u echter vreemd genoeg dat u toen nog naar de middelbare school ging, al kunt u niet meer verduidelijken welke school dit precies was. Er op gewezen dat u in 2003 al liefst 21 jaar oud was, en toch nog maar in het tweede middelbaar gezeten zou hebben, bevestigt u dit enkel (CGVS 08/04/2016, 7). U zou in datzelfde jaar echter ook in het huwelijk getreden zijn (CGVS 08/04/2016, 10), maar deze gebeurtenis linkt u blijkbaar op geen enkele wijze met de val van Saddam en de Amerikaanse inval in Irak. Gezien u toen reeds de volwassen leeftijd bereikt had, en deze evenementen het dagdagelijkse leven in Irak op ernstige wijze veranderde, is dat toch wel een erg opmerkelijke vaststelling. Het wekt immers sterk de indruk dat u zich in 2003 helemaal niet in Kerbala bevond, maar ook geen zicht wenst te geven op uw verblijfplaats en activiteiten in die tijd.

Na uw school zou u dan eerst een handelszaak uitgebaat hebben in Kerbala zelf en daarna een groothandelszaak in Basra. Vervolgens zou u halfweg 2013 teruggekeerd zijn naar Kerbala, waar u opnieuw een kledingzaak begonnen zou zijn naast die van uw broers – iets wat u, zoals reeds aangehaald werd, op de Dienst Vreemdelingenzaken naliet te vermelden. Uw producten zou u persoonlijk gaan inkopen zijn in Iran en Turkije. Hoewel u aanvankelijk verklaarde dit gedaan te hebben tot aan uw vertrek (CGVS 08/04/2016, 8-10), blijkt dit niet uit uw paspoort waarmee u in 2013 driemaal naar Iran en in 2014 éénmaal naar Turkije reisde (CGVS 08/04/2016, 14). Gewezen op het sterk afgenomen aantal bezoeken aan de landen waar u verklaarde tot in 2015 alle goederen voor de winkels van uzelf en uw broers ingekocht te hebben, verklaart u louter dat u de laatste tijd uw zaken meer via telefoon regelde (CGVS 08/04/2015, 14). Dat uw verklaringen dermate veel inconsistenties en tegenstrijdigheden vertonen ivm uw recente verblijfplaatsen en activiteiten in Irak, is dan ook uiterst bevreemdend.

Om al deze redenen is het Commissariaat-generaal dan ook van mening dat u geen duidelijk en volledig zicht geeft op uw herkomst, (recent) verblijf en activiteiten in Irak en kan er dan ook maar weinig geloof gehecht worden aan uw (recent) verblijf in Hay al Fares, Kerbala. Bijgevolg maakt u het Commissariaat-generaal niet mogelijk om een weloverwogen beslissing te nemen in het kader van uw asielaanvraag. Aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België Hay al Fares, Kerbala heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten/problemen die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u allesbehalve aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Mocht u toch een duidelijk zicht geboden hebben mbt de geloofstrekking waartoe u zou behoren en uw recente verblijfplaats(en) in Irak, quod non, dient nog opgemerkt te worden dat er sowieso geen geloof kan gehecht worden aan uw beweerde vrees als soenniet extra geviseerd te worden door de sjjiitische groepering Failak Badr in het overwegend sjjiitische Kerbala; en dat uw verklaringen omtrent de door u aangehaalde problemen in Kerbala in 2015 dermate inconsistent zijn met die van uw broers B. (...) en A. (...), dat hieraan evenmin enig geloof gehecht kan worden.

Wat de situatie van de soennieten in Zuid-Irak betreft, blijkt vooreerst uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (de COI Focus "Irak. De positie van de soennitische minderheid in Zuid-Irak", d.d. 12 juli 2016; en de COI Focus "Irak. De bereikbaarheid van de zuidelijke provincies via internationaal luchtverkeer en via intern wegverkeer", d.d. 12 juli 2016) dat de situatie van de soennitische gemeenschap in Zuid-Irak actueel niet van die aard is dat er sowieso nood is aan internationale bescherming.

Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat de situatie voor soennieten in Zuid-Irak fragiel is, maar is er sinds 2015 weinig tot geen gerapporteerd geweld ten aanzien van de soennitische minderheid. In de provincies Basra, Thi-Qar en Wasit worden nauwelijks incidenten gemeld waarbij de plaatselijke soennitische minderheid het slachtoffer wordt. Berichten over dreigementen en/of geweld ten aanzien van de soennitische minderheid in de provincies Kerbala, Najaf, Qadisiyah, Missan en al-Muthanna zijn er niet.

Tegelijk kende de regio in 2015 een toename van het crimineel en tribaal geweld, alsook van de invloed van sjiiitische milities die soms controleposten bemannen. De meerderheid van de excessen waaraan de sjiiitische milities zich schuldig maken is evenwel in Centraal-Irak gesitueerd. Berichten dat soennieten bij verplaatsingen in Zuid-Irak systematisch moeilijkheden ondervinden, zijn er niet.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat er geen sprake is van systematische vervolging van soennieten in Zuid-Irak.

Bijgevolg kan niet gesteld worden dat het loutere feit soenniet te zijn in Zuid-Irak op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Hieruit volgt dat een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming noodzakelijk blijft. U moet uw vrees voor vervolging of uw risico op ernstige schade dus in concreto aantonen.

Verder moet er na uw gehoor bij het Commissariaat-generaal worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, daar er ook aan uw beweerde problemen in Irak geen enkel geloof gehecht kan worden. Gezien hun vage karakter en de verschillende tegenstrijdigheden met de verklaringen van uw broers, kunnen uw verklaringen immers niet overtuigen.

Uw directe vluchtaanleiding houdt verband met het fatwa dat al Sistani in juni 2014 uitsprak, en waarin hij alle families oproept om (minstens) één zoon de Iraakse veiligheidsdiensten te laten ondersteunen in haar strijd tegen Islamitische Staat (IS). U verklaart dat de mensen in Kerbala zich naar aanleiding van deze fatwa anders gaan gedragen zouden zijn jegens uw familie. Ze zouden jullie meer bepaald scheef bekeken, en zelfs uitdrukkelijk gevraagd hebben waarom uw familie geen strijder stuurde. In mei 2015 zou ook de sjiiitische militie Failak Badr uw broer B. (...) hierover, als familieverantwoordelijke, een eerste keer persoonlijk aangesproken hebben. Het betreffen meer concreet vroegere burens uit al Nasir wijk, de broers M. , A. en R. A. (...). Ze zetten hem onder druk om in plaats van een strijder dan maar financiële steun voor de gewapende strijd te geven. Ze eisten meer bepaald een bedrag van 30.000 dollar (CGVS 08/04/2016, 16 en 17). B. (...) zou dit geweigerd hebben, en hen zelfs verweten te hebben dat ze in Mosul niet Daesh maar eigenlijk 'zijn' mensen in Mosul wilden vermoorden. Na een viertal persoonlijke aansprekingen in de maand mei 2015 zouden ze B. (...) tussen 18 en 20 mei 2015 telefonisch voor de keus gesteld hebben, waarop die opnieuw weigerde. Een paar dagen na dit telefoontje verdween B. (...)’s zoontje A. (...). Ongeveer 10 dagen later belde een stamlid vanuit een ziekenhuis in Bagdad met het nieuws dat A. (...)’s lijk daar lag (CGVS 08/04/2016, 17 en 18).

De bevreemdende elementen in uw relaas die de geloofwaardigheid van uw directe vluchtaanleiding ondergraven zijn de volgende. Op de eerste plaats dient er opnieuw verwezen worden naar bovenvermeld argument dat uw broer B. (...) zich bij de Belgische asielinstanties liet registreren als sjiiitisch moslim en B. (...) als oorzaak voor zijn problemen verwees naar zijn rijkdom en niet naar zijn zogenaamde behoren tot de soennitische geloofsstrekking.

Voorts stroken uw verklaringen omtrent de aard van de bedreigingen door Failak Badr niet met de verklaringen hieromtrent door B. (...) en A. (...). Volgens uw verklaringen beperkten de bedreigingen door Failak Badr zich namelijk tot persoonlijke aansprekingen enerzijds en één dreigtelefoontje net voor A. (...)’s ontvoering anderzijds. U rept echter met geen woord over een eis om losgeld na de ontvoering

van uw neefje. U verklaart zelfs uitdrukkelijk dat jullie nooit iets van zijn ontvoerders vernomen zouden hebben. Gewezen op de strijdige verklaring van uw broer B. (...) dat hij wel degelijk werd opgebeld met een eis om losgeld na de ontvoering, beweert u dat dit niet klopt, en dat er sprake moet zijn van een misverstand (CGVS 08/04/2016, 20). Nog vreemder wordt het echter wanneer u helemaal op het einde, bij de afsluiting van het interview, plots uit het niets toevoegt dat B. (...) toch wel opgebeld zou zijn na de ontvoering van zijn zoon met de vraag of hij al dan niet zou betalen (CGVS 08/04/2016, 24).

Een andere tegenstrijdigheid ligt in de vaststelling dat uw broer B. (...) het steevast over bedreigingen per brief had. Hoewel u zelf spontaan geen melding maakte van een dreigbrief, antwoordde u aanvankelijk positief op deze uitdrukkelijke vraag. Verduidelijking gevraagd, antwoordt u dan weer dat B. (...) voorafgaand aan de ontvoering van A. (...) naast een telefonische bedreiging 'ook' een dreigbrief gekregen zou hebben. Vervolgens gevraagd om wat meer over die dreigbrief te vertellen, beweert u plots dat er geen dreigbrief, maar enkel een telefonische bedreiging geweest zou zijn (CGVS 08/04/2016, 17-18). Hoewel er rekening gehouden dient te worden met de mogelijkheid van een linguïstische verwarring omtrent het begrip 'bericht', blijft uw eerdere opmerking dat hij 'ook' een dreigbrief ontvang toch opmerkelijk. Omtrent de mogelijkheid van een linguïstische verwarring, waarbij het woord "bericht" zowel als brief als als telefoonoproep geïnterpreteerd zou kunnen worden, dient er bovendien opgemerkt worden dat u eerder verklaarde dat er naast een telefonische oproep 'ook' een bericht geweest zou zijn (CGVS 08/04/2016, 19 en 18). In elk geval maakte uw broer B. (...) enkel melding van twee dreigbrieven, niet van persoonlijke ontmoetingen (CGVS 08/04/2016, 19).

Daarnaast blijven uw verklaringen over de ontvoering van uw neefje A. (...) opvallend vaag. U verklaart dit door aan te geven dat u op het moment van de ontvoering niet in Kerbala zelf was. Waar u dan wel was kunt u echter evenmin verduidelijken, behalve dat u voor uw zaak in een andere stad was, hetgeen veel te vaag blijft om daadwerkelijk als waar te kunnen overtuigen. Nadat uw broer u telefonisch op de hoogte bracht over de ontvoering, zou u immers meteen teruggekeerd zijn (CGVS 08/04/2016, 19). Het is dan ook maar weinig geloofwaardig dat u zich niet meer zou herinneren van waar u terug diende te keren om uw familie te gaan steunen. Het is dergelijk ondoorleefd karakter van de verhaalde feiten, die afbreuk doen aan uw bewering dat u dit allemaal ook effectief persoonlijk beleefd zou hebben.

U heeft verder ook geen enkel idee in welk ziekenhuis in Bagdad uw neefje precies gevonden werd, noch op welke wijze hij om het leven gebracht werd (CGVS 08/04/2016, 19 en 20). Wat betreft het overlijdensattest van A. (...) kunnen er ook een aantal bedenkingen gemaakt worden die de authenticiteit ervan op de helling plaatsen. Zo verklaart u dat H. J. Q. (...), gedomicilieerd in Bagdad, het lichaam van uw neefje in het ziekenhuis waar hij werkzaam is teruggevonden zou hebben. In het attest staat echter gesteld dat deze persoon de vinder van het stoffelijk overschot (buiten het ziekenhuis) geweest zou zijn, of dit is toch de info die op die plaats ingevuld zou moeten staan. Volgens eenzelfde redenering houdt het geen steek dat men in een attest ingevuld door een zuiver medische instantie "moord, terroristisch incident" als doodsoorzaak zou noteren. Logischer en correcter zou de vermelding zijn van de medische doodsoorzaak van de overledene (CGVS 08/04/2016, 20-21). Bovendien dient hier opgemerkt te worden dat het door u neergelegde attest louter een kopie betreft, waarvan algemeen geweten is dat deze via eenvoudig knip- en plakwerk gemakkelijk gevoelig zijn voor fraude.

Tot slot dient er in dit verband nog verwezen worden naar de bevreemdende vaststelling dat uw familie naar aanleiding van de laatste bedreiging na A. (...)s begrafenis niet samen gevlucht zouden zijn. De vraag kan immers gesteld worden waarom ze niet meteen B. (...) zelf of één van zijn broers aangepakt zouden hebben om een voorbeeld te stellen, maar ook, waarom B. (...) ondanks de moord op zijn zoon Ahmed er geen graten in gezien zou hebben om zijn kinderen in Kerbala achter te laten terwijl hij alleen het land ontvlucht. Meer zelfs, zelfs jullie broer M. (...) zou in Kerbala achtergebleven zijn, ondanks de duidelijke bedreiging aan alle broers van B. (...). U verklaart dit door er op te wijzen dat er iemand bij jullie ouders moest blijven, en dat hij zich bezig hield met de verkoop van het ouderlijk huis. Er zouden zich sinds jullie vertrek ook geen concrete problemen voorgedaan of bedreigingen gesteld hebben (CGVS 08/04/2016, 21). Het viel in dat verband op dat u toen niet spontaan melding maakte van de aanslag op M. (...). Pas later in het gehoor, toen u gevraagd werd naar de bewegingsvrijheid van uw achtergebleven broer M. (...), stelt u de eerder bevreemdende vraag of een beschieting op uw broer ook als bedreiging beschouwd wordt (CGVS 08/04/2016, 22). Dit zou in november 2015 gebeurd zijn, en volgens u de reden waarom uw broer B. (...) naar Irak teruggekeerd zou zijn (CGVS 08/04/2016, 22).

Op het moment dat uw broer M. (...) in november 2015 gewond raakte, zou hij het ouderlijk huis in de al Fares wijk al verkocht hebben. Hij zou echter nog in een nabijgelegen wijk (Tajauz) met de familie gaan wonen zijn, in afwachting dat hij een smokkelaar vond om het land per vliegtuig te kunnen verlaten

(CGVS 08/04/2016, 22-21). Aangezien zowel uzelf als uw broers Irak op verschillende momenten op legale wijze per vliegtuig verlieten, houdt het echter totaal geen steek dat uw M. (...) plots op zoek zou moeten gaan naar een smokkelaar om het vertrek van de rest van de familie te organiseren.

De ernstige twijfel omtrent uw bewering dat uw broer B. (...) en de rest van de familie zich op dit moment in Turkije zouden bevinden, wordt nog verder ondergraven door de indruk dat u zich op gegeven moment tijdens het interview versprak. Zo antwoordde u op de vraag waar de originele overlijdensakte van uw neefje is, dat dat zich in Irak bij uw broer B. (...) bevindt. Ter verduidelijking gevraagd of B. (...) zich dan in Irak bevindt, verbeterde u zich gauw door te antwoorden dat hij momenteel in Turkije verblijft (CGVS 08/04/2016, 20).

Gelet op dit alles, in bijzonder het feit dat er aan uw behoren tot de soennitische geloofsstrekking en (recent) verblijf in de Al Fares wijk, Kerbala maar weinig geloof kan gehecht worden en de door u aangehaalde problemen evenmin geloofwaardig zijn, dient te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet toegekend worden en zijn er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde identiteitsdocumenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen en werden, net als hun bewijswaarde, reeds hierboven besproken. Verder kan algemeen nog opgemerkt worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat alle Irakese documenten op eenvoudige wijze illegaal te verkrijgen zijn. Dergelijke documenten hebben bijgevolg enkel de kracht om geloofwaardige verklaringen te ondersteunen. In het licht van bovenstaande argumentatie kan dan ook maar weinig geloof aan dit door u neergelegde documenten gehecht worden.

Met betrekking tot de documenten die u op uw gsm toonde in verband met het incident waarbij M. (...) betrokken zou zijn, meer bepaald een medisch document over een genomen MRI en opgesteld in het Engels, een medisch voorschrift (medicatie), en foto's van uw broer met zijn been in de plaaster, dient nog opgemerkt te worden dat u naliet deze alsnog neer te leggen en dat uit uw verklaringen blijkt dat Mohamed geen aangifte zou gedaan hebben bij de politie (CGVS 08/04/2016, 22).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 4 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voerde, was hoofdzakelijk gesitueerd in Centraal-Irak. Daarenboven blijkt dat IS vanaf de tweede helft van 2015 meer en meer onder druk kwam te staan in verschillende regio's in Irak, en dat de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in slaagden om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat IS sinds juni 2014 voerde regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kerbala te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verweekeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke

aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. De overwinning van de Iraqi Security Forces en de Popular Mobilization Units (PMU) op IS in Jurf al-Sakhar eind oktober 2014, heeft op middellange termijn bijgedragen tot de afname van het geweld in Noord-Babil. S is er sindsdien niet meer in geslaagd om in Babil een territorium onder controle te krijgen. Het geweld dat in de provincie plaatsvindt, is voornamelijk geconcentreerd in het gebied tussen de grens met de provincie Bagdad en de stad Hilla, niet ver van Jurf Al Sakhar. Het aantal burgerslachtoffers in de hele provincie is vanaf begin 2015 duidelijk afgenomen. Deze reductie stabiliseerde in de loop van 2015 en ook begin 2016 bleef het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers beperkt. Deze relatief kalme periode eindigde in maart 2016. De provincie werd dan getroffen door twee zeer zware aanslagen en aantal kleinere incidenten. In de daaropvolgende periode is het geweld in Babil terugvallen tot op het niveau dat de periode maart 2016 voorafging. Wel werd de provincie in november 2016 opnieuw getroffen door een zware aanslag. Verder betreft het geweld in Babil hoofdzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. Het aantal burgerslachtoffers ligt in de provincie Babil evenwel ver onder dat van de Centraal-Iraakse provincies.

In de overwegend sjiitische Zuid-Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheids personeel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies heel ver onder dat van Centraal-Irak.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen. In de loop van 2016 nam het tribaal en crimineel geweld in Basra toe, onder meer als gevolg van de overplaatsing van tal van soldaten en veiligheidspersoneel naar het front met IS.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Karbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Op 7 juni 2016 werd er echter voor het eerst sinds oktober 2014 in de stad Karbala een autobom tot ontploffing gebracht. Aanslagen in de provincie Karbala blijven evenwel uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg. In april – mei 2016 vonden er echter twee zware aanslagen plaats, een in de provincie Thi Qar en een in de provincie Al-Muthanna. Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de

controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS, door de militaire tegenslagen, haar strategie heeft gewijzigd en dat de organisatie weer meer teruggrijpt naar het plegen van spectaculaire aanslagen diep in het territorium van de tegenstander (in dit geval het sjiietische Zuiden van Irak) om het Iraakse leger, de politie en de PMU te dwingen een groter deel van de strijdkrachten in te zetten voor de beveiliging van Zuid-Irak. Niettegenstaande hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift, stukken en aanvullende nota's

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“4.1.1. Aangaande de geboorteplaats van de ouders van verzoeker

Het Commissariaat-generaal zegt het volgende :

(...)

Het is haast onbegrijpelijk dat het Commissariaat-generaal tot zo een besluit komt.

Verzoeker heeft reeds uitgelegd tijdens het verhoor. Als men kijkt naar het voorbeeld van verzoeker zelf, is het helemaal niet zo verwonderlijk. Verzoeker heeft zijn geboorteakte voorgelegd.

Hieruit is duidelijk te concluderen dat verzoeker geboren is in Koeweit en bijgevolg hoogst waarschijnlijk een soennitische moslim is. Op de nationaliteitsbewijs staat echter Kerbala vermeld als geboorteplaats. Verzoeker is steeds eerlijk geweest en verteld waar zijn geboorteplaats was. De effectieve geboorteplaats is ondersteund door de geboorteakte. Dat de broers van verzoeker verklaard te hebben dat de ouders geboren zijn in Irak, is echter ook te begrijpen. Zij hebben namelijk de geboorteplaats doorgegeven zoals vermeld op het nationaliteitsbewijs.

Verder stelt het Commissariaat-generaal dat verzoeker er niet in slaagt een eenvoudige vraag te beantwoorden als de geboorteplaats van de oom van verzoeker.

Dit komt oneerlijk en frustrerend over bij de verzoeker. Hij heeft namelijk geen kennis van de geboorteplaats van zijn oom. Het is ook niet onwaarschijnlijk dat verzoeker nooit die vraag heeft gesteld aan zijn oom. Verder wenst verzoeker duidelijk mee te delen dat het hier geen 'eenvoudige' vraag betreft, maar een vraag die ver buiten de algemene kennis van verzoeker aangaat.

Verzoeker volhardt dat het hier niet gaat om een inconsistente verklaring.

4.2.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen concludeert dat aan de verzoeker niet de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend, aangezien zijn soennitische geloofsovertuiging deels in vraag wordt gesteld.

Verzoeker volhardt in zijn verklaringen hieromtrent.

De verzoeker kan het niet eens zijn met de motivering van de bestreden beslissing.

4.3.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding.

Uit het uiteengezette zal blijken dat het Commissariaat-generaal niet op basis van een correcte feitenvinding, rekening houdend met alle elementen eigen aan het dossier en de meest recente informatie tot haar conclusie is gekomen.

De beslissing zal bijgevolg hervormd, dan wel vernietigd moeten worden.

Verzoeker vraagt heel uitdrukkelijk om opnieuw verhoord te worden om de misverstanden uit te klaren."

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift geen stukken toe ter staving van zijn betoog.

2.1.3. Op 13 maart 2018 maakt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over met de volgende nieuwe elementen:

- COI Focus "Irak. Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 18 juli 2017;
- COI Focus: "Irak. De bereikbaarheid van de zuidelijke provincies via internationaal luchtverkeer en via intern wegverkeer" van 11 oktober 2017.

2.1.4. Op 21 maart 2018 maakt de verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over met de volgende nieuwe elementen:

- een kopie van zijn geboorteakte, voorzien van een beëdigde vertaling naar het Frans;
- een kopie van een attest opgesteld door de voorzitter van de soennitische stichting in Irak van 8 mei 2017 waarin wordt geattesteerd dat verzoeker soenniet is, alsmede een beëdigde vertaling naar het Frans;
- een kopie van een brief van 2 november 2015 waarbij een instructie wordt gegeven door de onderzoeksrechter, alsmede een beëdigde vertaling naar het Frans;
- een kopie van een proces-verbaal van het eerste verhoor van verzoekers broer M. van 2 november 2015 alsmede een beëdigde vertaling naar het Frans;
- een kopie van een klacht van 4 november 2015 neergelegd door verzoekers broer M. bij het politiecommissariaat, alsmede een beëdigde vertaling naar het Frans;
- een kopie van een medisch rapport opgesteld door de spoeddiensten betreffende de situatie van verzoekers broer M. van 2 november 2015, alsmede een beëdigde vertaling naar het Frans;
- kopieën van foto's van verzoekers broer M. na het schietincident;
- een kopie van een proces-verbaal van het verhoor van de echtgenote van verzoekers broer B. van 1 februari 2017, alsmede een beëdigde vertaling naar het Frans;
- een kopie van een brief van 12 februari 2017 waarbij de documenten worden overgemaakt aan de onderzoeksrechter, alsmede een beëdigde vertaling naar het Frans;
- een kopie van een brief van 12 februari 2017 waarbij instructies worden gegeven aan de politie door de onderzoeksrechter, alsmede een beëdigde vertaling naar het Frans;
- een kopie van de huwelijksakte van de verzoeker, alsmede een beëdigde vertaling naar het Frans;
- en kopie van verzoekers "voedselkaart" van 1 december 2013, alsmede een beëdigde vertaling naar het Frans;
- een kopie van een attest opgesteld door de Iraakse autoriteiten met betrekking tot de binnenkomst van verzoeker en zijn familie in Irak vanuit Koeweit van 15 september 1992, alsmede een beëdigde vertaling naar het Frans;
- een kopie van een verblijfscertificaat van verzoeker van 6 mei 2017, alsmede een beëdigde vertaling naar het Frans.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel

aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige

schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.3.1. Verzoeker stelt dat hij als soennitische moslim geïdoleerd wordt door de sjiiitische groepering Failak Badr in het overwegend sjiiitische Kerbala. Hij vreest dat hij en zijn broers zullen worden vermoord door leden van Failak Badr omdat zij weigerden zich aan te sluiten bij deze militie om te strijden tegen Daesh (ISIS) en zij vervolgens tevens weigerden een afkoopsom te betalen. Nadat zijn familie weigerde een afkoopsom te betalen, werd zijn neefje A., de zoon van zijn broer B. door deze militie ontvoerd en vermoord. Verzoeker en zijn broers A. en B. zijn uit Irak gevlucht. Zij dienden allen in België een verzoek om internationale bescherming in. Broer B. deed op 17 november 2015 vrijwillig afstand doen van zijn asielaanvraag in België, om vervolgens met de hulp van de IOM naar Irak terug te keren. Verzoeker vreest voor zijn leven.

2.3.2. De Raad stelt vast dat verzoeker een aantal documenten heeft voorgelegd aan de asiendiensten om zijn vluchtrelaas te staven (AD, stuk 11, map met 'documenten').

De Raad wijst er vooreerst op dat de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; Rvs 7 oktober 2003, nr. 123.958; RVS 18 juni 2003, nr. 120.714).

Wat betreft de originele identiteitskaart, het originele paspoort, de kopie van het nationaliteitsbewijs, de kopieën van de woonst- en rantsoenkaarten van verzoeker, zijn broer B. en zijn vader en de originele geboortakte van verzoeker, stelt de Raad vast dat deze voorgelegde documenten enkel verzoekers identiteit, herkomst en nationaliteit staven, alsmede diens woonplaats en die van zijn vader en broer. Deze documenten vormen op zich geen bewijs van de voorgehouden vluchtproblematiek.

Wat betreft de voorgelegde kopie van de overlijdensakte van zijn neefje A., kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in zijn besluit dat er vragen kunnen worden gesteld over de authenticiteit van dit document. De commissaris-generaal merkt terecht op: *"Zo verklaart u dat H. J. Q. (...), gedomicilieerd in Bagdad, het lichaam van uw neefje in het ziekenhuis waar hij werkzaam is teruggevonden zou hebben. In het attest staat echter gesteld dat deze persoon de vinder van het stoffelijk overschot (buiten het ziekenhuis) geweest zou zijn, of dit is toch de info die op die plaats ingevuld zou moeten staan. Volgens eenzelfde redenering houdt het geen steek dat men in een attest ingevuld door een zuiver medische instantie "moord, terroristisch incident" als doodsoorzaak zou noteren. Logischer en correcter zou de vermelding zijn van de medische doodsoorzaak van de overledene (CGVS 08/04/2016, 20-21). Bovendien dient hier opgemerkt te worden dat het door u neergelegde attest louter een kopie betreft, waarvan algemeen geweten is dat deze via eenvoudig knip- en plakwerk gemakkelijk gevoelig zijn voor fraude."* Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier en zijn correct en pertinent.

Daarbij wijst de Raad er nog op dat uit de objectieve landeninformatie in het administratief dossier blijkt dat er in Irak sprake is van wijdverspreide corruptie en documentenfraude op grote schaal waardoor er veel Iraakse officiële documenten in omloop zijn die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping

verworven zijn, zodat de bewijswaarde van Iraakse documenten relatief is (CGVS, stuk 12, map met "landeninformatie", "COI Focus, Irak. Corruptie en documentenfraude" van Cedoca van 8 maart 2016).

2.3.3. Gelet op de inhoud van de voorgelegde documenten en hun relatieve bewijswaarde, besluit de Raad dat de documenten die verzoeker heeft voorgelegd op het CGVS op zich niet volstaan om de relevante elementen van zijn vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen die verzoeker (en zijn broers) heeft (hebben) afgelegd voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

2.3.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus wordt geweigerd omdat:

- A. verzoeker geen duidelijk zicht bood op de geloofstrekking waartoe hij zou behoren noch aangaande zijn recente verblijfsplaatsen in Irak;
- B. er geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde vrees om als soenniet extra geïsoleerd te worden door de sjiitische groepering Fallak Badr in het overwegende sjiitische Kerbala;
- C. verzoekers verklaringen omtrent de aangehaalde problemen in Kerbala in 2015 dermate inconsistent zijn met die van zijn broers B. en A. dat hieraan evenmin geloof kan worden gehecht.

Het motief onder B is gestoeld op de vaststelling dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er geen sprake is van systematische vervolging van soennieten in Zuid-Irak, zodat het loutere feit soenniet te zijn in Zuid-Irak op zich dus niet voldoende is om de status van vluchteling te worden toegekend.

Het motief onder C is gestoeld op de vaststellingen dat:

- (i) verzoekers broer B. zich bij de Belgische asielinstanties liet registreren als sjiitische moslim en hij als oorzaak voor zijn problemen verwees naar zijn rijkdom en niet naar zijn zogenaamde behoren tot de soennitische geloofstrekking;
- (ii) verzoekers verklaringen omtrent de aard van de bedreigingen door Failak Badr niet strookt met de verklaringen hieromtrent afgelegd door zijn broers. Verzoeker rept, in tegenstelling tot zijn broers, met geen woord over een eis om losgeld na de ontvoering van zijn neefje. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid op het CGVS stelt verzoeker plots weer dat zijn broer B. werd opgebeld na de ontvoering van zijn zoon met de eis om losgeld te betalen;
- (iii) verzoeker en zijn broer B. tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over de manier waarop B. werd bedreigd. Verzoekers broer B. sprak enkel over bedreigingen per brief, terwijl verzoeker benadrukt dat er enkel een telefonische bedreiging zou geweest zijn en dat er tevens sprake was van persoonlijke ontmoetingen;
- (iv) verzoekers verklaringen over de ontvoering van zijn neefje A. opvallend vaag zijn en dat het weinig geloofwaardig is dat verzoeker zich niet meer zou herinneren van waar hij terug diende te keren om zijn familie te gaan steunen;
- (v) verzoeker verder geen idee heeft in welk ziekenhuis in Bagdad zijn neefje precies gevonden werd, en op welke wijze hij om het leven werd gebracht;
- (vi) het vreemd is dat verzoekers familie naar aanleiding van de laatste bedreiging na de begrafenis van zijn neefje niet samen gevlucht is. Het is verder onlogisch dat B. ondanks de moord op zijn zoon er geen graten in zag om zijn kinderen in Kerbala achter te laten en dat zijn broer M. in Kerbala is achtergebleven, ondanks de duidelijke bedreigingen aan alle broers. Het valt tevens op dat verzoeker in dat verband eerst aangaf dat er zich geen problemen meer hebben voorgedaan sinds hun vertrek uit Irak, om dan vervolgens gewag te maken van een aanslag op M. Hierbij stelde verzoeker zich nog de vraag of de beschieting op zijn broer M. kan worden beschouwd als een bedreiging, wat vreemd overkomt;
- (vii) bijkomend nog de vraag kan worden gesteld waarom de zoon van B. geïsoleerd werd en niet B. zelf of zijn broers om een voorbeeld te stellen;
- (viii) het geen steek houdt dat zijn broer M., na de aanslag, met zijn familie in een nabijgelegen wijk is gaan wonen in afwachting van het vinden van een smokkelaar, terwijl verzoeker en zijn broers B. en A. op verschillende momenten Irak gewoon op legale wijze per vliegtuig hebben kunnen verlaten;
- (ix) verzoeker zich lijkt te verspreken over de huidige verblijfsplaats van zijn broer B., wat verdere twijfels oplevert over de waarachtigheid van zijn bewering dat zijn broer B. en de rest van de familie zich op het moment van het gehoor in Turkije bevinden.

2.3.5. Na lezing van het administratief dossier, stelt de Raad vast dat de vaststellingen van de commissaris-generaal, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven B en C van de bestreden beslissing en die hierboven worden samengevat, steun vinden in het administratief dossier. Deze vaststellingen hebben tevens betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct.

In navolging van de commissaris-generaal, oordeelt de Raad dat de verklaringen van verzoeker en zijn broers over de voorgehouden ondergane vervolging weinig doorleefd zijn en zodanig worden gekenmerkt door vaagheden, tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden dat ze niet kunnen worden aangenomen. De voorgelegde documenten, die zoals eerder vermeld in casu op zich niet doorslaggevend zijn omwille van hun inhoud en relatieve bewijswaarde, worden aldus niet aangevuld en geruggesteund door voldoende consistente, precieze, volledige en aannemelijke verklaringen. Bijgevolg kan, op basis van deze verklaringen in samenhang met de voorgelegde documenten, verzoekers vluchtrelaas niet als geloofwaardig worden beschouwd.

Verzoeker onderneemt in het verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven B en C van de bestreden beslissing te ontcrachten of weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter in gebreke blijft. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift met betrekking tot de motieven B en C immers louter tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van en volharden in de eerder afgelegde verklaringen op het CGVS en het uiten van loutere kritiek op de bestreden beslissing, met name dat er niet werd geoordeeld op grond van een correcte feitenvinding, rekening houdend met alle elementen eigen aan het dossier en de meest recente informatie in acht genomen, zonder hieromtrent enige toelichting te verschaffen.

2.3.6. In de aanvullende nota van 21 maart 2018 voert verzoekende partij nieuwe elementen aan.

2.3.6.1. Vooreerst merkt de Raad op dat alle documenten die verzoeker bij zijn aanvullende nota voegt kopieën zijn en geen originele stukken. De authenticiteit van deze documenten kan dus niet worden nagegaan, daar kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien door om het even wie, waar en wanneer kunnen zijn opgemaakt (zie vaste rechtspraak RvS 25 juni 2004, nr. 133.135 en RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Volledigheidshalve wordt er nogmaals op gewezen dat uit de objectieve landeninformatie in het administratief dossier blijkt dat er in Irak sprake is van wijdverspreide corruptie en documentenfraude op grote schaal waardoor er veel Iraakse officiële documenten in omloop zijn die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping verworven zijn (CGVS, stuk 12, map met "landeninformatie", "*COI Focus, Irak. Corruptie en documentenfraude*" van Cedoca van 8 maart 2016).

De bewijswaarde van de voorgelegde documenten is om deze redenen al zeer relatief.

Verder kunnen nog een aantal pertinente inhoudelijke opmerkingen worden gemaakt bij de documenten die verzoeker voorlegt.

2.3.6.2. Wat betreft de beschieting van zijn broer M. legt verzoeker bijkomende documenten voor, namelijk een instructie van de onderzoeksrechter in Kerbala (stuk 3), een proces-verbaal van de politie met de verklaringen van M. die naar aanleiding van dit incident zijn afgenomen (stuk 4), de klacht die M. heeft neergelegd (stuk 5) en het medisch rapport omtrent zijn verwondingen en foto's van zijn broer na het incident (stukken 6 en 7).

Uit de aanvullende nota blijkt niet waarom de verzoeker deze stukken, die alle dateren van 2015, niet eerder kon voorleggen. De Raad wijst er nogmaals op dat het in beginsel aan de verzoeker toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Daarenboven merkt de Raad op dat de voorgelegde politie- en gerechtelijke documenten tegenstrijdig zijn met verzoekers eerdere verklaring dat zijn familie nooit naar de politie is geweest (CGVS, gehoorverslag 8 april 2016, p. 22). Indien zijn broer klacht zou hebben neergelegd bij de politie na het incident, zou verzoeker hier logischerwijze van op de hoogte moeten zijn geweest ten tijde van het gehoor. Dit geldt des te meer nu M. hem kennelijk wel foto's heeft toegestuurd van zijn been in het gips, alsmede andere medische documenten (CGVS, gehoorverslag 8 april 2016, p. 22).

Dat verzoeker nu plots wel documenten kan voorleggen van een feit waarvan hij eerder verklaarde dat het nooit heeft plaats gehad, kan de geloofwaardigheid van zijn relaas dan ook niet herstellen.

Uit stuk 6, het medisch rapport, kan voorts niet worden opgemaakt dat de beschreven verwondingen zijn opgelopen in de door verzoeker uiteengezette omstandigheden en dit omwille van de door hem aangehaalde problemen. Er kan nergens worden gelezen dat broer M. in zijn been zou zijn geschoten, laat staan omdat de broers worden geveiseerd door een onbekende gewapende militie. Wat betreft stuk 7, met name de foto's, merkt de Raad op dat verzoeker slechts kopieën bijbrengt, die bovendien van slechte kwaliteit zijn. Hoe dan ook blijkt uit deze foto's niet dat het daadwerkelijk zou gaan om de broer

van verzoeker, M., dat het een verwonding aan het been betreft, of dat de verwondingen die weinig zichtbaar zijn op foto's het gevolg zijn van een beschieting door de militie die hen viseert.

Waar verzoeker nog benadrukt dat M. in Irak is achtergebleven omdat er iemand voor hun ouders moet zorgen, waarmee hij kennelijk wenst te benadrukken dat de commissaris-generaal ten onrechte heeft vastgesteld dat het vreemd is dat M. ondanks de dreiging niet is gevlucht, stelt de Raad vast dat dit geen nieuw element betreft in de zin van artikel 39/76, §1 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker herhaalt immers enkel de verklaringen die hij op het CGVS heeft afgelegd.

2.3.6.3. Verzoeker herhaalt verder in de aanvullende nota dat zijn broer B., nadat M. was aangevallen, is teruggekeerd naar Irak. Verzoeker stelt dat er zich dienaangaande nieuwe gebeurtenissen hebben voorgedaan. B. werd immers ontvoerd door, vermoedelijk, milities op 11 februari 2017. Verzoeker stelt dat hij over dit incident verschillende documenten kan voorleggen: een klacht/aangifte bij de politie door de echtgenote van B. (stuk 8), een proces-verbaal en een instructie door de onderzoeksrechter aan de politie (stukken 9 en 10).

Het is hierbij merkwaardig dat verzoeker van deze ontvoering geen melding heeft gemaakt in zijn verzoekschrift van 22 mei 2017. Verzoeker stelt ter zitting dat hij volop documenten aan het verzamelen was. Deze uitleg is geheel niet afdoende, daar verzoeker al sinds februari 2017 op de hoogte was van de voorgehouden ontvoering en dus ruim de tijd had om de documenten, die blijkbaar alle op 12 februari 2017 werden opgesteld, in bezit te krijgen en voor te leggen. Bovendien kon hij minstens melding maken van de voorgehouden ontvoering en is het ook merkwaardig dat zijn broer A., die eveneens om internationale bescherming vroeg in België, nooit melding heeft gemaakt van de voorgehouden ontvoering van broer B., zoals blijkt uit arrest nr. 204 552 van 29 mei 2018 waarbij hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Omwille van al deze inhoudelijke bemerkingen en de relatieve bewijswaarde van de documenten, slaagt verzoeker er niet in de geloofwaardigheid van zijn relaas te herstellen.

2.3.7. Gelet op wat voorafgaat, slaagt verzoeker er derhalve niet in de gedetailleerde en pertinente motieven B en C van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn relaas, te weerleggen. Deze motieven B en C blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en overgenomen. Het geheel van de voormelde vaststellingen onder motieven B en C volstaat om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker naar voor gebrachte vluchtverhaal.

2.3.8. Motief A, met name dat verzoeker geen duidelijk zicht bood op de geloofstrekking waartoe hij zou behoren noch aangaande zijn recente verblijfplaatsen in Irak, wordt door de Raad niet weerhouden als een pertinent motief. De Raad stelt immers vast dat de commissaris-generaal, ondanks twijfels rond de geloofstrekking en verblijfplaatsen, toch is overgegaan tot een beoordeling ten gronde van verzoekers vluchtverhaal en uiteengezette vrees voor zijn leven. Verzoeker is er niet in geslaagd de hierboven besproken determinerende – want alle betrekking hebbend op de kern van zijn relaas – motieven B en C te weerleggen. Motief A betreft dan ook een overtollig motief dat door de Raad niet wordt overgenomen en tot het zijne gemaakt. Verzoekers kritiek hierop zoals geformuleerd in zijn verzoekschrift en aanvullende nota noch de documenten die hij voorlegt (stukken 1, 2, 11, 12, 13 en 14 van de aanvullende nota) kunnen aanleiding geven tot een andere beslissing en verzoeker heeft aldus geen belang bij het aanvoeren ervan. Derhalve gaat de Raad niet verder in op de betrokken kritiek en bijhorende documenten. Uit wat voorafgaat blijkt genoegzaam dat motieven B en C, en bijhorende vaststellingen, in casu volstaan.

Voor alle duidelijkheid herhaalt de Raad dat er geen concrete aanwijzingen zijn dat verzoeker louter omwille van het behoren tot de soennitische geloofstrekking, zou dreigen te worden vervolgd. In de bestreden beslissing wordt duidelijk gesteld:

“Wat de situatie van de soennieten in Zuid-Irak betreft, blijkt vooreerst uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (de COI Focus “Irak. De positie van de soennitische minderheid in Zuid-Irak”, d.d. 12 juli 2016; en de COI Focus “Irak. De bereikbaarheid van de zuidelijke provincies via internationaal luchtverkeer en via intern wegverkeer”, d.d. 12 juli 2016) dat de situatie van de soennitische gemeenschap in Zuid-Irak actueel niet van die aard is dat er sowieso nood is aan internationale bescherming.

Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat de situatie voor soennieten in Zuid-Irak fragiel is, maar is er sinds 2015 weinig tot geen gerapporteerd geweld ten aanzien van de soennitische minderheid. In de

provincies Basra, Thi-Qar en Wasit worden nauwelijks incidenten gemeld waarbij de plaatselijke soennitische minderheid het slachtoffer wordt. Berichten over dreigementen en/of geweld ten aanzien van de soennitische minderheid in de provincies Kerbala, Najaf, Qadisiyah, Missan en al-Muthanna zijn er niet.

Tegelijk kende de regio in 2015 een toename van het crimineel en tribaal geweld, alsook van de invloed van sjitische militieën die soms controleposten bemannen. De meerderheid van de excessen waaraan de sjitische militieën zich schuldig maken is evenwel in Centraal-Irak gesitueerd. Berichten dat soennieten bij verplaatsingen in Zuid-Irak systematisch moeilijkheden ondervinden, zijn er niet.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat er geen sprake is van systematische vervolging van soennieten in Zuid-Irak.

Bijgevolg kan niet gesteld worden dat het loutere feit soenniet te zijn in Zuid-Irak op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Hieruit volgt dat een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming noodzakelijk blijft. U moet uw vrees voor vervolging of uw risico op ernstige schade dus in concreto aantonen.”

Deze vaststellingen zijn correct en pertinent en vinden steun in het rechtsplegingsdossier (CGVS, stuk 12, map met ‘landeninformatie’, document nr. 6: COI Focus “IRAK. De positie van de soennitische minderheid in Zuid-Irak”). De loutere kritiek dat verzoeker wel degelijk in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus (verzoeker haalt in zijn verzoekschrift ten onrechte aan dat hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd omdat wordt getwijfeld aan zijn soennitische geloofsovertuiging) en dat hij volhardt in zijn verklaringen, is niet van aard om afbreuk te doen aan deze vaststellingen.

2.3.8. Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.4. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.4.1. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt vooreerst bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De Raad herinnert er aan dat hij in casu met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en ex nunc onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere objectieve indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Er wordt niet betwist dat er in Irak een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Aangezien het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend kunnen zijn, dient bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In dit geval stelt verzoeker afkomstig te zijn uit Kerbala, een provincie gelegen in Zuid-Irak.

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de “UNHCR Position on

Returns to Iraq”, waarnaar de verwerende partij verwijst in haar aanvullende nota van 12 maart 2018 en dat werd opgenomen in de bronnenlijst van de bij deze nota gevoegde COI Focus *“Irak. De veiligheids-situatie in Zuid-Irak”* van 18 juli 2017, dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

Uit dit standpunt blijkt dat UNHCR zich verzet tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, zoals opgenomen in het administratief dossier en bijgebracht door de verwerende partij in de aanvullende nota, kan niet worden afgeleid dat Kerbala onder één van de voormelde gebieden valt. Immers, uit de beschikbare informatie blijkt niet dat er zich in Kerbala militaire acties afspelen of dat er militaire confrontaties plaatsvinden. Het komt in Kerbala niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. Verder blijkt uit de COI Focus van 18 juli 2017 dat de zuidelijke provincies, waaronder Kerbala, zich bevinden onder controle van de Iraakse autoriteiten en dat op 16 juni 2017 er geen enkele stad of nederzetting in dit gebied door IS werd gecontroleerd (p.8). UNHCR maakt er nergens melding van dat Irakezen die afkomstig zijn uit Kerbala niet naar daar kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Kerbala niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt verder op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Zuid-Irak, inclusief Kerbala, door de commissaris-generaal in zijn geheel moet worden gelezen. Op basis daarvan oordeelt hij dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt, die steun vinden in het administratief dossier en pertinent zijn, worden overgenomen.

Het CGVS heeft bij aanvullende nota van 12 maart 2018 de COI Focus *“Irak. Veiligheidssituatie Zuid-Irak.”* van 18 juli 2017 en de COI Focus: *“Irak. De bereikbaarheid van de zuidelijke provincies via internationaal luchtverkeer en via intern wegverkeer”* van 11 oktober 2017 toegevoegd, waarin deze vaststellingen genoegzaam worden bevestigd en waarin terecht wordt gesteld:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus “Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak” van 18 juli 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voerde, was hoofdzakelijk gesitueerd in Centraal-Irak. Daarenboven blijkt dat IS vanaf de tweede helft van 2015 meer en meer onder druk kwam te staan in verschillende regio's in Irak, en dat de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in slaagden om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS verder teruggedrongen. De impact van de herovering van de steden Ramadi en Fallujah op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en Zuid-Irak in het bijzonder was duidelijk voelbaar. Ook in 2017 is er sprake van een verdere en sterke daling van het geweld in Zuid-Irak. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat IS sinds juni 2014 voerde regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst van verzoekende partij, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar zij afkomstig is. (...)

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwickeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. IS is er niet in geslaagd om de controle over Noord-Babil te verwerven, en het aantal burgerslachtoffers in de provincie Babil nam vanaf 2015 duidelijk af. In 2016 is IS er wel in geslaagd om in drie zware aanslagen te plegen in de provincie. In de periode januari tot juli 2017 is er slechts één zware aanslag gepleegd. Verder betreft het geweld in Babil

hoofdzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. Het aantal burgerslachtoffers ligt in de provincie Babil evenwel ver onder dat van de Centraal-Iraakse provincies. Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Ook in mei 2017 vonden er twee zware aanslagen plaats in de provincie Basra met een beperkt aantal burgerslachtoffers. Verder wordt er melding gemaakt van tientallen incidenten met vuurwapens. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen. In de loop van 2016 nam het tribaal en crimineel geweld in Basra toe, onder meer als gevolg van de overplaatsing van tal van soldaten en veiligheidspersoneel naar het front met IS.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Karbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Karbala blijven uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdeef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Het offensief dat IS in de zomer van 2014 opzette, bereikte de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS er in 2016 in geslaagd is om een aantal zware aanslagen in Zuid-Irak te plegen, waarbij een beperkt aantal burgerdoden vielen. In 2017 neemt het geweld in Zuid-Irak verder af, en ligt het na zes maanden lager dan om het even welke periode sinds drie jaren. Er zijn slechts drie zware aanslagen gepleegd, met name in de stad Najaf, en de provincies Babil en Basra. Dit is een duidelijke daling in vergelijking met 2016 toen er over het hele jaar gerekend elf zware aanslagen plaatsvonden. Niettegenstaande bij deze aanslagen ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon in het kader van een gewapend conflict.

(...)

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Bagdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen."

Verzoeker volhardt in zijn verzoekschrift dat hij wel degelijk in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Verder haalt hij aan dat de bestreden beslissing niet is gestoeld op "alle actuele informatie" en dat de beslissing niet werd genomen na een "grondig onderzoek". Er werd volgens verzoeker geen rekening gehouden met alle elementen eigen aan het dossier en de commissaris-generaal heeft hierbij niet de meest recente informatie in acht genomen. Een dergelijk vaag betoog is niet van die aard dat het afbreuk doet aan bovenstaande analyse, noch aan de daarop gesteunde conclusie dat er actueel voor burgers in de provincie Kerbala geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat. Verzoeker licht niet toe waarom de door

de commissaris-generaal gehanteerde landeninformatie niet voldoende recent zou zijn en het is ook evenmin duidelijk met welke specifieke gegevens geen rekening zou zijn gehouden. Verzoeker voegt dienaangaande ook geen informatie bij. Het uiten van loutere kritiek kan vanzelfsprekend geen afbreuk doen aan bovenstaande analyse.

De Raad besluit dat uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier afdoende blijkt dat de situatie in de provincie Kerbala niet van die aard is dat verzoeker, bij terugkeer naar deze provincie, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Eveneens blijkt hieruit dat verzoeker deze regio op een veilige wijze kan bereiken.

2.4.2. Vervolgens moet worden onderzocht of verzoeker omwille van zijn individuele situatie, met name omwille van concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden, een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker zijn verzoek om subsidiaire bescherming baseert op dezelfde reeds aangevoerde vluchtmotieven, verwijst de Raad naar de hierboven besproken pertinente en terecht vaststellingen van de commissaris-generaal dienaangaande waarbij wordt geconcludeerd dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering dat hij als soennitische moslim geïsoleerd wordt door een bepaalde sjiiitische militie omdat hij en zijn broers weigeren zich aan te sluiten bij deze militie om mee ten strijde te trekken tegen ISIS en zij eveneens weigeren om een afkoopsom te betalen.

Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat er specifiek rekening werd gehouden met verzoekers verklaring dat hij een soennitische moslim is. Hierbij kan worden verwezen naar wat hierboven reeds is aangehaald in punt 2.3.8. Zoals gesteld zijn deze vaststellingen van de commissaris-generaal correct en pertinent en vinden deze steun in het rechtsplegingsdossier (CGVS, stuk 12, map met 'landeninformatie', document nr. 6: COI Focus "*IRAK. De positie van de soennitische minderheid in Zuid-Irak*"). Uit de voorhanden zijnde landeninformatie blijkt aldus niet dat het enkele gegeven dat verzoeker soenniet is, voldoende is om een reëel risico op ernstige schade vast te stellen. Verder moet worden vastgesteld dat verzoeker geen concrete, ernstige en geloofwaardige, al dan niet aan zijn religie verbonden problemen heeft aangehaald. Aldus zijn er in hoofdzaak van verzoeker geen concrete aanwijzingen dat hij louter omwille van zijn soennitische geloofsovertuiging, rechtstreeks wordt geïsoleerd dan wel een verhoogd risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.4.3. Gelet op het voormelde blijkt niet dat er in verzoekers geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Kerbala een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS werd gehoord op 8 april 2016. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is.

De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op actuele informatie over de situatie in het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.6. Verzoeker vraagt in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt echter dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

2.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend achttien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES